

Felix

Lara Reims

Zij waren een volstrekt gelukkig gezin. Een gezin met een vrouw die moeder was geworden, een man die moeder sinds een paar maanden vader kon noemen, in een huis gekocht op de groei, met een voor- en achtertuintje. Mevrouw Vries vroeg zich soms angstig af hoelang het geluk zou duren, als ze haar mollige baby uit zijn bedje plukte en zijn haartjes in een kuifje kamde. Tot die dag. De dag waarop mevrouw Vries net bij het ontbijt aan haar man vertelde dat de burens gingen scheiden terwijl Rikkert in zijn kinderstoel aan een grote fles chocolademelk lurkte en meneer Vries een lelijk woord zei omdat hij zijn das niet goed gestrikt kreeg. Een duif had rustig en onopgemerkt op de vensterbank gezeten. Tot meneer Vries het raam opengooide omdat hij stikte van de hitte, zodat het beest kwaad krijsend opvloog, de keuken binnen scheerde, op het hoofd van Rikkert poepte terwijl mevrouw Vries begon te gillen en toen in vogelvlucht het huis weer verliet. Het was maar goed dat meneer Vries een buitengewoon slecht geheugen had, anders zou hij zich later nog vaak afgevraagd hebben waarom hij juist die ochtend, die zo anders verliep dan anders, die vraag stelde, voor hij de voordeur achter zich dichtsloeg om op kantoor verder te schelden. 'Hoor je eigenlijk nog wel eens wat van je zus?'

'Nee,' zei mevrouw Vries, 'hoe zo?'

'Nee, zomaar, nou, tot vanavond.'

Met een armzwaai in de richting van de woedend krijsende, paars aangelopen baby verliet meneer Vries het huis, liep over het tuinpad naar het tuinhekje waar een cyperse kat zich kalm zat te wassen en stapte in zijn zilvergrijze wagen. Net toen hij wilde instappen, vloog er iets rakelings langs zijn hoofd. 'Verdomde vogels! Vanavond haal ik mijn luchtbuks tevoorschijn. Zullen ze eens zien wie hier de baas is!' Kwaad gaf hij gas, reed bijna een vrouw met kinderwagen van de sokken en stoof in de richting van de snelweg, terwijl hij de radio aanzette voor de nieuwsberichten.

'Ons land wordt op het moment geteisterd door een buitengewone duivenplaag, die volgens vogeldeskundigen te maken heeft met de uitzonderlijke weersomstandigheden van de laatste maand.'

Terwijl meneer Vries zijn middelvinger opstak naar een luid toeterende medeweggebruiker die hij zojuist had afgesneden, ging bij hem thuis de telefoon.

'Mevrouw Vries? Hier Eva Anders, van de politie. Ik heb slecht nieuws voor u. Over uw zus.'

Slecht nieuws was het geweest. Hoe slecht werd mevrouw Vries pas in de loop der jaren duidelijk. Elke drieëntwintigste juni, op Rikkerts verjaardag, werd ze wakker met herinneringen aan die twee dagen die haar leven zo ingrijpend veranderd hadden. Die dag, tien jaar geleden, waarop zij rillend van inspanning in een bloedheet ziekenhuis tijdens een hittegolf beviel van haar zoon, een tienponder die toen al als twee druppels water op zijn vader leek en die ze, vanaf de eerste momenten waarop ze hem in haar armen hield, adoreerde. En die andere dag, een jaar plus vier weken en acht dagen later, waarop het telefoontje kwam dat haar leven opnieuw voorgoed zou veranderen, maar deze keer in negatieve zin. Haar zus had ze al jaren niet meer gesproken. Gekke Lola, hadden ze haar genoemd, in de buurt en op school. Nog voelde ze het schaamrood op haar kaken. Dus toen de kinderbescherming belde met de mededeling dat haar zus overleden was en dat haar baby van ruim een jaar alleen bij haar terecht kon, had ze niet gehuild. Wel

gevloekt, toen ze de telefoon had neergelegd. En toen de mevrouw van de kinderbescherming de baby met de voor zijn leeftijd ongelooflijke bos zwart haar was komen brengen. Het kind staarde haar aan met de ogen van haar zus.

‘O god, hij is vast net zo gek als zij...’ Het schoot door haar hoofd. De gedachte had haar nooit meer losgelaten. Pas ’s avonds, toen haar man thuiskwam en Rikkert aantrof zoals hij hem die morgen had achtergelaten, met een grote fles chocolademelk in zijn mond en de Teletubbies op de iPad voor zijn neus, terwijl zij de laatste hand legde aan het avondeten en karbonaadjes aanbraadde, kon ze er niet meer onderuit. Zijn zware stem dreunde haar hoofd in. ‘Pia, ik hoor een baby huilen.’

‘Echt? Nee, dat kan niet.’

Hij was naar de gangkast gelopen, had de maxi-cosy met het kind onder haar neus geduwd, een duiveltje leek het met zijn rood aangelopen gezichtje en zijn alle kanten op springende, zwarte krullen.

‘Pia, wat is dit?’

*

Pas toen de jongen naar school ging en de andere kinderen hoorde praten over hun thuis en hun ouders en hun broertjes en zusjes, had hij langzaam maar zeker in de gaten gekregen dat het bij hem niet ging zoals in andere huizen. Dat hij waarschijnlijk de enige uit zijn klas en misschien zelfs wel van de hele school was die op de plek van de stofzuiger woonde. Toch zei hij niets. Al heel snel had hij geleerd dat klagen leidde tot dubbele ellende. En daarbij was het grote voordeel van de kast, dat er niemand kwam. Hij was van hem. Hij bewaarde er zijn bibliotheekboeken, en de foto van zijn moeder, die hij in een vergeten album van zijn tante had gevonden toen ze hem tijdens een vakantie alleen hadden gelaten en waar hij zijn tante af had geknipt zodat alleen de ogen van zijn moeder hem aanstaarden. Hij probeerde een lach op haar gezicht te zien, maar steeds weer moest hij vaststellen dat zijn moeder keek alsof ze zojuist was gekust door een uit een Potterboek ontsnapte dementor. Er hing een gloeilamp die hij zo min mogelijk gebruikte, want hij had er een hekel aan als hij zijn oom om een nieuwe moest vragen als het ding het begeven had.

Zijn oom kon hard schreeuwen. ‘Denk je dat het geld me op de rug groeit, nietsnut? Ik ben verdomme Sinterklaas niet!’

‘Neem dan een spaarlamp,’ had hij gemompeld, op een ochtend, na het klaarmaken van het ontbijt, met een knorrende maag en de slaap nog in zijn ogen. Het pak slaag dat zijn oom hem had gegeven na zijn brutale antwoord had blauwe plekken achtergelaten die nooit meer verdwenen waren. Hij had op school moeten vertellen dat hij van zijn fiets was gevallen; dat hij die niet had en ook nooit zou krijgen, ging de meester niets aan. Voortaan haalde hij stiekem geld uit Rikkerts spaarpot als hij een nieuwe lamp nodig had. Aangezien die ondanks zijn tien jaar buitengewoon slecht in rekenen was, had die dat nooit in de gaten. En de wetenschap dat hij zich een deel van Rikkerts zakgeld toe-eigende hielp hem de schooldag door. De schooldag, waarbij de lesuren een oase van relatieve rust vormden tussen de speelkwartieren door als hij door Rikkert en zijn vriendjes het plein rond werd gejaagd terwijl de toezichhoudende leraren met elkaar bezig waren en blind bleven voor alles wat er op een schoolplein kan gebeuren, ongezien. Heel soms lukte het hem zich in de schoolbibliotheek te verstoppen, waar de boeken hem als stille vrienden omarmden en hem meevoerden naar plekken waar het misschien niet altijd mooier en beter was, maar waar Rikkert en zijn oom en tante in elk geval niet konden komen.

*

Zijn tiende verjaardag deed zich voor als een doodnormale maandag. Een doordringend gepiep trok hem vanuit de nachtmerrie zijn kast en de wereld in. De droom waar hij al zolang hij zich kon herinneren last van had. Hij liep door een lange, donkere gang verlicht door kaarsen die aan de muren hingen, tot hij bij een kamer kwam die afgesloten werd door een donkergroen, fluwelen gordijn. Als hij dat opzij schoof zag hij een man zitten, met grijs haar, een paars pak en een bril. Hij zat aan een tafeltje waar twee flesjes op stonden, één met gele, één met paarse vloeistof. Steeds weer sprak hij dezelfde woorden. 'Jongen. Wat kies je?'

Dan begon de man hard te lachen, te schateren, zoals de leerlingen in de klas als hij een dom antwoord gaf omdat hij had zitten dromen, zoals Rikkert terwijl hij hem in elkaar trapte. Dit was het moment waarop hij steeds weer bevend wakker schrok. Maar vandaag ging de droom anders. Weer waren er de gang, het gordijn, het paarse pak en de flesjes, maar de man zei iets anders. 'Jongen, gefeliciteerd!'

Toen klonk er een andere stem, minstens net zo vertrouwd. 'Hé, verdorie, waarom is het ontbijt nog niet klaar, wat ben je toch een nietsnut! Loser!'

Loser. Het was het enige woord Engels dat ze kenden, dacht hij, terwijl hij uit de kast kroop.

'Engefeliciteerd,' mompelde hij, terwijl hij zuchtend de koekenpan op het gas zette en eieren uit de koelkast pakte.

'Enfeliciwattes? Wat is dat nou weer voor een idioot woord? Loser, leer toch eens netjes praten!'

'Hij is al net zo gek als zijn moeder, toch mama?'

Zijn spieren spannen zich. Alleen door diep in en uit te ademen lukte het hem zich te beheersen. 'Enfeliciteer, enfeliciteer, enfeliciteer,' mompelde hij zachtjes. Best een leuk woord eigenlijk. Rikkert zat aan tafel en hapte in een kadet met chocoladepasta. Later, toen hij met zijn sjaal tegen zijn pijnlijke oog gedrukt door de nog stille straten liep, kon hij zich niet meer voorstellen hoe hij het gedurfd had. Misschien kwam het door het feit dat hij vandaag tien was geworden. Of door dat gekke woord waar hij wonderlijk vrolijk van werd. Zijn tante had een glas voor Rikkert neergezet. 'Kijk ventje, hier is je bosvruchten smoothie, waar je zo dol op bent, met extra veel suiker voor mijn knappe, sterke jongen. Jij daar, schiet op met de afwas!'

Even had hij naar het glas paarse vloeistof staan staren. Toen had hij het voor Rikkerts neus weggegrist en het leeg gedronken, in één lang, zoete teug. De jongen had hem eerst stomverbaasd aangekeken en hem toen een dreun verkocht, die hem vandaag gek genoeg lang niet zoveel pijn deed als anders, en vervolgens luid krijsend om zijn moeder geroepen. Maar voor die in de gaten had wat er aan de hand was, had hij het pand al verlaten met een grote grijns op zijn gezicht. Op de hoek van de straat kwam hij de postbode tegen, die met een witte enveloppe naar hem zwaaide. Hij liep verder, terwijl hij op de oude iPod van Rikkert die hij stiekem gepikt had uit de grote stapel voorwerpen die zijn neef niet meer gebruikte, de laatste uitzending van Lubbercast luisterde. Op het ritme van de begintune liep hij verder, met het onlogische gevoel dat er vandaag wel eens iets leuks zou kunnen gebeuren. Een regenbui die al op de radar te zien was, werd door een plotselinge windvlaag de andere kant op geblazen. Toen hij het grote kruispunt wilde oversteken, sprong het stoplicht als op commando op groen, zodat de auto die net aankwam rijden met piepende banden moest remmen. Vrolijk lachend stak hij zijn hand op, toen hij zag dat het de auto van zijn oom was, die een woest kijkende Rikkert wegbracht.

Die hele dag hield hij het gevoel dat hij vleugels had. Toen de bel ging voor de pauze had zijn leraar hem in de klas laten blijven. 'Gefeliciteerd jongen, ik zag toevallig dat je vandaag jarig bent.'

Hij grijnsde onwennig bij wat niet alleen zijn eerste felicitatie was voor zijn tiende verjaardag, maar voor al zijn verjaardagen bij elkaar. Hij durfde de leraar niet aan te kijken en staarde naar zijn vrolijke, paarse das met kleine sleuteltjes erop. 'Wil je soms liever binnen blijven?' vroeg hij. 'Er zit vast wel een boek in je tas waar het beter vertoeven is dan op het schoolplein.'

Hij had gretig geknikt. 'Graag meneer!'

De leraar glimlachte en zette zijn bril even af. Pas nu viel hem op hoe blauw zijn ogen waren.

'Jongen, je hebt een blauw oog. Alweer. Ik heb het al eerder gezegd, maar als je wilt praten, weet dan dat ik er voor je ben.'

Even leek de gebruikelijke donkere deken weer over hem heen te vallen, maar toen proefde hij de nasmaak van Rikkerts bosvruchten smoothie van vanmorgen. Hij keek de leraar bedachtzaam aan. 'Goed meneer, ik zal erover nadenken.'

'Doe dat jongen, doe dat. Er zijn altijd oplossingen. Vergeet dat nooit.'

Toen de bel was gegaan holde hij, de hele weg naar de bibliotheek, zodat Rikkert, die op hem loerde om hem een extra klap te verkopen bij wijze van verjaarscadeau, hem niet in kon halen. Gelukkig was hij klein en snel.

'Heb je ze alweer uit?' De roodharige bibliothecaresse zette haar bril af en keek hem aandachtig aan, een boek opengeslagen op haar bureau, haar vinger bij de regel waar ze gebleven was.

Hij knikte.

'En heb je al een adres voor me? Zodat ik je echt in kan schrijven? Je weet dat je eigenlijk moet betalen voor je abonnement. Vraag je ouders eens of ze met je mee komen.'

Onwillig schudde hij zijn hoofd. Altijd dat gezeur over papieren. Hij voelde zich net Otje, die verbannen werd uit de gewone wereld omdat haar vader geen papieren had. De vrouw keek hem aandachtig aan.

'Je hebt een blauw oog, jongen. Hoe komt dat nou weer?'

De sproetjes in haar gezicht lichtten op in de door het raam naar binnen vallende namiddagzon. Stof danste door de lucht.

'Nee hoor,' sprak de bosvruchten smoothie, 'ik heb groene ogen, net als mijn moeder!'

De bibliothecaresse glimlachte en knikte. 'Nou, ga dan maar naar je vrienden. O ja, en hier, misschien vind je dit wel leuk.' Ze schoof hem een boek toe. Even voelde hij zich als Sjakie die in één keer gulzig een chocoladereep naar binnen propt. Warmte stroomde door zijn ledematen, door zijn arm, beurs van de greep van zijn tante omdat hij gisteren bij het boenen van de keuken een verdwaalde vetvlek over het hoofd had gezien. Zijn vingers gleden over de gouden letters op de kaft.

Het boek van stof.

'Ik heb een zoon die net zo oud is als jij, ik wou dat die ook eens las, maar helaas...'

Hij glimlachte verstrooid, sloeg het boek open en verdween in de woorden, onzichtbaar en onaantastbaar voor de wereld om hem heen. Hij zag niet hoe een man met een paarse das die aan een van de leestafels zat te lezen, hem gadesloeg. Terwijl hij al lezend naar Oxford vloog, stond de man op en liep naar de balie, waar hij op fluistertoon een gesprek voerde met de bibliothecaresse.

Meestal ging hij vlak voor sluitingstijd naar huis. Voor hij de bibliotheek verliet ging hij daar naar het toilet, dronk water en vulde zijn flesje. Soms zette tante Pia voor ze naar bed ging een boterham met pindakaas voor zijn deur, soms

ook niet. Hij was er een meester in geworden om zelf boterhammen klaar te maken, als iedereen sliep, en eten naar zijn hol te slepen. Ze misten het niet; hij rangschikte de boterhammen in de zak en de koekjes in de trommel zo, dat ze niet zouden merken dat er een paar verdwenen waren. Meestal hoorde hij rond elf uur, als het huis stil was, gekrabbel aan de deur. Zachtjes deed hij die dan open, om de cyperse kat die zich al zolang hij zich kon herinneren tot grote ergernis van zijn oom en tante in de buurt van hun huis ophield, binnen te laten. Die liep dan vrolijk spinnend zijn kast in, draaide om zijn benen tot hij was gaan zitten en nestelde zich dan vertrouwelijk op zijn voeten. En daar, in zijn kast, met het warme poezenlief, iets te eten en boeken, verdween hij in een wereld waar alles mogelijk was. De verhalen namen hem mee naar Narnia, naar het Oxford van Lyra, hij ging op reis met Bilbo en Frodo en met Tiuri, hij struinde door Zweinstein met Marcel, die al net zo'n rotleven had als hij maar de mazzel had dat hij kon toveren, hij verloor zich met Bastiaan in een oneindig verhaal, waar hij de kans kreeg een wereld te scheppen alsof hij God was. Daar tikten de uren voorbij als suikerzoete seconden terwijl vampiers zich omdraiden in hun kist en Darren stiekem een spin stal. Seconden die hem net genoeg moed gaven de rest van de uren door te komen. Het waren de beste momenten van de dag. De boterhammen veranderden tijdens het lezen in pompoentaartjes, uit zijn flesje water stroomde boterbier.

Maar vandaag besloot hij tien minuten eerder weg te gaan. De bibliothecaresse keek hem verbaasd na, en de man met de paarse das kwam haastig overeind. Harry liep over de door de juli-zon warm gestoofde stoep, zijn hoofd nog in Oxford.

'Hé, jongen!'

'Meester, wat doet u hier?'

'Ik moest een boek terugbrengen. Kom je vaak in de bieb?'

Hij knikte.

'Jongen, hoe gaat het thuis?'

Hij haalde zijn schouders op.

'Wil je dat ik eens met je oom en tante ga praten?'

Hij zag hem in gedachten zitten, zijn meester met de paarse das, in de massieve eikenhouten leunstoel in de woonkamer, tegenover zijn oom. Ineens moest hij lachen.

'Vind je dat grappig, jongen?'

'Nee, meneer.'

De magere man groef in zijn leren schooltas en stak hem iets toe. 'Hier. Voor je verjaardag. Dag knul, tot morgen!'

Hij staarde verbaasd naar een enorme reep chocola en begon toen als vanzelf te lopen. Hij kwam net op tijd bij huis aan om ongezien met kat, boeken en chocola in zijn kast te belanden en het boek dat hij van de bibliothecaresse had gekregen open te slaan. Het foldertje dwarrelde door de kast, tot hij het uit de lucht greep en bekeek wat erop stond. *Lucht je hart!* Met een nummer. En een website. De Kindertelefoon. De kat draaide zich spinnend om en rekte zich uit.

'Wat denk jij, zou de mevrouw van de bieb dit expres in mijn boek hebben gedaan?' Het zacht gemiauwe antwoord was moeilijk te ontcijferen. Hij zuchtte. Hij had er weleens eerder aan gedacht, toen zijn oom en tante een dag eerder dan gepland waren teruggekomen van vakantie. Ze hadden hem in Rikkerts kamer aangetroffen, zo verdiept in zijn computerspel waarbij hij in de huid van een potige dwerg was gekropen en verward was in een hevige strijd met een sierlijke elf, dat hij hen niet had gehoord. Zijn oom had hem zo bont en blauw geslagen dat tante hem een

week thuis had gehouden van school omdat ze hem zo niet kon vertonen. Op een ochtend in die week, zijn tante deed boodschappen, had hij de telefoon gepakt en het nummer van de politie gedraaid. De mevrouw aan de andere kant van de lijn had vriendelijk geklonken. Toch had hij niet meer durven zeggen dan dat hij zich vergist had. Een uur later was de telefoon gegaan, hij had zijn tante horen praten. Gebeld, vanaf dit nummer? Dat moest een vergissing zijn geweest. Rikkert had hem argwanend aangekeken. Maar hij had niets gezegd.

Sindsdien kwamen ze steeds vaker. Witte enveloppen, op naam van tante Pia. Toen ze de eerste openmaakte, was ze zo bleek geworden dat Rikkert uit zichzelf een glaasje water voor haar had ingeschonken en hij snel in zijn kast was gekropen. Elke week kwam er wel een brief, en er werd een paar keer opgebeld. Dat hield snel op, tot zijn ooms stem op een avond door het huis bulderde. 'WIE HEEFT DE STEKKER VAN DE TELEFOON ERUIT GETROKKEN?'

Tante was zwijgend ineengekrompen. Er kwam weer een brief, een week nadat de schooldokter hem had gevraagd hoe het kwam dat hij zo mager was. Die avond had Pia hem uit zijn kast gesleurd. Oom had een zakendiner, Rikkert zat boven.

'Klets jij?'

Verschrikt had hij met zijn hoofd geschud, zijn bril viel bijna van zijn neus.

'Mooi zo. Want als je kletst, jongen, dan weet ik je te vinden!' De rode vlekken in haar hals pulseerden op het ritme van haar overspannen ademhaling.

De weken die daarop volgden waren erger geweest dan hij zich kon herinneren. Tante was doodzenuwachtig, Rikkert en zijn oom liepen op eieren en hijzelf wenste dagelijks dat hij een onzichtbaarheidsmantel had. De boterhammen werden steeds schaarser. Hij vluchtte in de boeken die hij altijd herlas als hij die het hardste nodig had: de tovenaars serie, die hij voor de zoveelste keer uit de bibliotheek had gehaald. 'Wat zou Marcel doen,' vroeg hij zich voortdurend af. 'Waarom ben ik toch zo'n loser? Waarom overkomt mij geen wonder, waarom blij ik niet een briljante tovenaars, een schaduwjager of een vampier te zijn? Waarom moet ik het doen met een kat die niet meer kan dan een goed gemikte krab uitdelen, een leraar die zegt dat hij er altijd is maar niets doet en een bibliotheekjuf die briefjes voor me achterlaat?' Steeds vaker schold hij zichzelf uit in zijn hoofd.

'Je moet het zelf doen, loser! Denk je nou echt dat iemand je komt helpen? Als je niet kunt toveren, zul je iets anders moeten verzinnen!'

Maar vandaag was hij tien geworden en hij had de bosvruchten smoothie van Rikkert opgedronken. Vandaag had iemand hem gefeliciteerd en hij had voor het eerst van zijn leven een verjaarscadeau gekregen. Het was stil in huis. Zijn verjaardagsmaaltijd had bestaan uit een paar droge biscuitjes en de chocola van de meester. Ineens krabde de kat aan de deur en miauwde.

'Shht! Straks maak je ze wakker! Wat is er, wil je eruit?'

Veelbetekenend keek het beest naar de kastdeur. Hij deed hem open en kreeg plotseling de onweerstaanbare neiging om naar de donkere woonkamer te gaan. Even later stond hij voor het raam en staarde naar de sterren. Ineens viel er een. En nog een. 'Snel, een wens,' dacht hij, maar er schoot hem zo snel niets te binnen. De kat sprong op de vensterbank en gaf hem kopjes, luid miauwend.

Een overbekende stem bulderde. 'Wat is dat voor een herrie? Wat doe jij hier? Waarom lig je niet in bed?'

Verstijfd bleef hij staan. Zijn geluksdrank was uitgewerkt.

‘Enfeliciteer,’ mompelde hij nog een keer. Maar er gebeurde niks. Waarom zijn oom juist nu zo boos werd, zou wel iets te maken hebben met het gesprek dat hij had afgeluisterd. Oom had directeur van de fabriek willen worden, maar er was iemand anders benoemd. En tante had gesnikt dat ze de brieven van de kinderbescherming niet langer kon negeren. Alle woede in huis balde samen op het moment dat de klok twaalf slagen sloeg.

‘Rotjong! Je bent al net zo gek als je moeder! Weggelopen, zwanger geraakt, per ongeluk, en toen jij kwam heeft ze er een eind aan gemaakt. Wist je dat eigenlijk wel? Jij bent al net zo gek als zij, dat zie ik in je ogen, je hebt haar genen! Ik vraag me af waarom we je al jaren voeden en verzorgen!’

De eerste klap kwam toch nog onverwacht. Hij dreunde door zijn hoofd als een lang uitrollende donderslag. Weer keek hij uit het raam, waar nog meer sterren vielen.

‘Kijk hem daar nou staan. Zielig ventje. En maar klagen, en maar piepen. Jij bent niets, een loser! Geboren voor het ongeluk!’

De tweede klap ging grotendeels op in de naweeën van de eerste.

‘En denk erom, als je het waagt ook maar iets te vertellen over je thuis aan wie dan ook, dan sla ik je mordsdood, zowaar als ik Haius Vries heet!’

Toen gebeurde er van alles tegelijk. De kat sprong in zijn ooms nek en zetten zijn klauwen in zijn opgeblazen wangen. Zijn tante kwam de trap af hollen en begon te krijsen. Rikkert kwam de kamer in en brulde met zijn moeder mee. En zelf liep hij op blote voeten de tuin in. De geblindeerde, strak in de verf zittende deur sloeg met een harde slag achter hem dicht. Gezang van een nachtegaal klonk door de nacht. Uren later had zijn meester hem voor de nog gesloten schooldeur gevonden. Hij had niets hoeven zeggen.

‘Kom maar, jongen. Gauw naar binnen.’

*

‘Hé jongen! Alweer aan een nieuwe voorraad toe?’ De roodharige bibliothecaresse keek hem glimlachend aan.

‘Hoi.’

‘Heb je je kerstrapport?’

Hij overhandigde haar zijn telefoon, nadat hij had ingelogd op het leerlingvolgsysteem waarop al zijn resultaten te zien waren.

‘Uitstekend, de brugklas is een eitje voor je,’ zei ze, bedachtzaam.

‘Deed Kevin het maar net zo goed als jij. Kun je hem niet een beetje helpen?’

Veelbetekenend keek hij haar aan.

‘Ja, ok, ik weet het, zolang hij niet geholpen wil worden... Misschien brengt een slecht kerstrapport hem op andere gedachten. Mag ik je biebkaart even?’

Hij overhandigde haar de pas. Daar stond zijn naam, met zijn adres, Eikenhof 9, in dik gedrukte letters. Elke keer als hij dat zag, voelde hij zich als die ochtend van zijn tiende verjaardag, na zijn slok bosvruchten smoothie.

‘O ja, dat was ik nog vergeten. Deze brief kwam vanmorgen.’

Ze overhandigde hem een witte enveloppe. Hij keek haar vragend aan.

‘Maak maar open.’

De regel sprong hem direct in het oog.

Bij deze delen mij u mede dat De Heer en Mevrouw de Vries niet langer voogd zijn en dat hun adoptiekind als pleegkind aan uw zorg is toevertrouwd.

Hij knipperde met zijn ogen. Heel even keek hij haar aan. Haar vochtige ogen lachten. ‘Nou, schiet op, naar buiten jongen! De zon schijnt, je kunt niet altijd met je neus in de boeken zitten. Zes uur thuis voor het eten!’

Hij liep de bieb uit, zijn mondhoeken krulden als vanzelf omhoog. Een vogel fladderde in zijn buik en leek hem op te tillen. Als hij een bezem had gehad, zou hij nu de lucht in zijn gevlogen. Met verende passen liep hij in de richting van het park. Hij hoorde zijn klasgenoten al van verre. Kevins stem klonk overal bovenuit.

‘Hé Harry! Ben je daar eindelijk? Kom spelen!’